

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΡ ΜΕΓΕΤΩΝ
ΠΡΑΧΑΙ ΕΥΟΛΟΥΣ 4

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

1985

ΕΤΟΣ ΣΤ'

Αριθ. φύλλου 65

ΤΑΧ. ΤΕΛΟΣ ΠΛΗΡΩΘΗΚΕ

ΨΗΝΑ

ΤΟΠΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΓΙΑΝΝΙΝΑ

Αγγ. Σικελιανού 5

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 32.524

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥ 40

Σφαγή περιστεριών

ΚΩΣΤΑ ΝΤΟΥΛΑ

Με κάθε ευκαιρία αναφερόμαστε στις εθελόντριες αδελφές. Τους αξίζει κάθε τιμή. Την ημέρα που μας κήρυξαν τον πόλεμο οι Ιταλοί κυκλοφόρησαν γυναικείες λευκές σιλουέτες με μπλε μπέρτες, με το σήμα του Ερυθρού Σταυρού στη λευκή καλύπτρα. Ήταν οι εθελόντριες αδελφές νοσοκόμες. Νόμιζε κανείς ότι ο θεός εκείνο το γκριζό και φθινοπωρινό πρωινό εξαπέλυσε από τους ουρανούς λευκά περιστέρια να παρασταθούν στον πόνο του τραυματία.

Ο σκληρός κι αδυσώπητος πόλεμος κράτησε όλο το χειμώνα. Κι ήρθε η άνοιξη. Στα ηπειρωτικά βουνά πολλές πορφύρες παπαρούνες και γαρύφαλλα είχαν ανθίσει. Είχαν βυζάξει πολύ ελληνικό αίμα.

Και μπήκε ο Απρίλης με την αποθέωση των ανοιξιότικων λουλουδιών. Περιμέναμε τα χελιδόνια. Τρομαγμένα αυτά δεν ήρθαν. Ήταν ο καιρός που μας χτύπησαν οι Γερμανοί. Κι αντί για χελιδόνια αυλάκωσαν τον γαλάζιο ελληνικό ουρανό τα φοβερά στούκας σκορπίζοντας τον όλεθρο.

Λίγον καιρό προ του πολέμου είχε ανεγερθεί η Διδασκαλική Ακαδημία. Ένα περικαλλές κι επιβλητικό τεράστιο κτίριο των Ιωαννίνων. Με την κήρυξη του πολέμου η παιδεία παρέδωσε το κτίριο στο στρατό κι χρησιμοποιείτο για νο-

σοκομείο τραυματιών. Εκεί μέσα ο βόγγος χιλίων και πλέον τραυματιών δημιουργούσε μια σπαραχτική συναυλία. Οι γιατροί έδιναν την ειρηνική τους μάχη με το χάρο. Αθόρυβες, σιωπηλές κυκλοφορούσαν οι αδελφές στους λευκούς διαδρόμους και στις αίθουσες των τραυματιών.

Τεράστιοι ερυθροί σταυροί, ζωγραφισμένοι επάνω στη στέγη, πιστοποιούσαν και στον Άρη ακόμη την ειρηνική αποστολή. Γραπτοί κι άγραφοι νόμοι αξιούσαν τον σεβασμό του τραυματία. Οι κουρσάροι όμως του αέρα

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ 3η ΣΕΛ.

ΗΡΘΕ Η ΩΡΑ

ΑΣ ΔΕΙ ΚΙ Ο ΦΤΩΧΟΣ ΑΣΠΡΗ ΜΕΡΑ

ΣΠΥΡΟΥ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

Με χαρά διαβάσαμε, αυτές τις μέρες, στις ημερήσιες εφημερίδες των Ιωαννίνων, την πρόταση των αρμόδιων υπηρεσιών της Νομαρχίας Ιωαννίνων για ένταξη του οδικού δικτύου της Δάκκας Σουλίου στο πρόγραμμα Εθνικής κλιμακίας του υπουργείου Δημοσίων Έργων.

Βέβαια! Πολύ σωστή η ενέργεια!

Αναγράφεται ένας πληθυσμός από 35.000 κατοίκους. Μένει εκεί στα όρια των νομών Ιωαννίνων - Πρέβεζας - Θεσπρωτίας καταδικασμένος στην απομόνωση.

Σκιαγραφείται μία κλειστή περιοχή, χωρίς οδική διέξοδο. Ίσως και χωρίς τα στοιχειώδη συγκοινωνιακά και επικοινωνιακά μέσα.

Από Παραμυθιά - Ντουλακάρ - Τύρια - Ψήνα - Πολύγυρο - Χίνια - Δραγοφά - Μοσπίνα - Αλίπα - Ζωιτσό - Σούλι - Σιάκπετα η συγκοινωνία γίνεται σε χωματό-

δρομους. Πολλές φορές το χειμώνα σταματάει από τη λάσπη, λόγω άσχημων καιρικών συνθηκών, καταιγιστική δρόμων, γκαρέμισμα παρόχθονων γεφυριών κλπ., με αποτέλεσμα την απομόνωση των διαδούκτων εκεί κατοίκων.

Συγκεκριμένο σχέδιο κι α-
● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ 3η ΣΕΛ.

ΤΑ ΣΧΟΛΙΑ ΜΑΣ

ΠΕΡΙ ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΩΝ
ΤΟΥ ΚΤΕΛ

Οι πρόεδροι των κοινοτήτων Ψήνας, Δραγοφάς και Πολυγύρου με κοινό έγγραφό τους προς τη Διεύθυνση Συγκοινωνιών του νομού, ζητούν (για τους λόγους που αναγράφονται στο έγγραφο) να επανέλθει το παλιό δρομολόγιο της Λεωφορειακής γραμμής που εξυπηρετεί τα χωριά τους. Οι πρόεδροι των κοινοτήτων αυτών επισκέφθηκαν και το νομάρχη κ. Β. Μπρακατσούλα και του ανέπτυξαν τους λόγους, για τους οποίους επιβάλλεται ν' αποκατασταθεί το παλιό δρομολόγιο του ΚΤΕΛ Ιωαννίνων.

Σημειώνω εδώ ότι τώρα, με το νέο δρομολόγιο δηλαδή, οι μαθητές που θέλουν να φτάσουν στο σχολείο ή οι επιβάτες που επιθυμούν να μεταβούν στα Γιάννινα, φτάνουν —μετά από πολύωρη αναμονή— στον προορισμό τους καθυστερημένοι.

Ακόμη: Το λεωφορείο (ξεκινώντας από ένα πρακτορείο) φτάνει στις 7 το πρωί —νύχτα ακόμη— στην Ψήνα, περνάει από μια σειρά χωριών και βρίσκεται στα Γιάννινα στις 10 για να ξαναφύγει το μεσημέρι νωρίς (από... άλλο πρακτορείο!) και να καταλήξει να φτάσει το... βράδυ στα χωριά μας.

Δεν γνωρίζω ποιοι λόγοι επέβαλαν την αλλαγή αυτή. Εκείνο που γνωρίζω είναι το ότι οι κάτοικοι δεν εξυπηρετούνται αν κι έγιναν πρωταθλητές δρόμου μεγάλων αποστάσεων. Μεγάλων αποστάσεων που πληρώνονται και με μεγάλο αντίτιμο εισιτηρίου.

Ο ΔΡΟΜΟΣ
ΠΡΟΣ ΔΡΑΓΟΦΑ

Από Δραγοφινούς υποβάλλονται ερωτήματα σχετικά με την κατασκευή (συντήρηση, διαπλατύνσεις, οχετοί, ολοκλήρωση ή οτιδήποτε άλλο) του δρόμου Λυκοστάνης - Δραγοφάς. Τα ερωτήματα, τα οποία υποβάλλονται και μέσω της «ΨΗΝΑΣ» προς κάθε αρμόδιο, έχουν την έννοια των παραπόνων.

Πρωτύν, καλοπροαίρετα, αν διετέθη ολοκλήρη η πίστωση των δύο εκατομμυρίων δραχμών και έγιναν αυτά που έγιναν ή υπάρχει υπόλοιπο, με το οποίο θα γίνουν και άλλες εργασίες.

Ας δοθεί μια υπεύθυνη απάντηση, ώστε να γνωρίζουν οι άνθρωποι αν θα φτάσει ποτέ ο δρόμος στο χωριό ή όχι κι αν θα φτάσει τότε θα φτάσει.

ΒΑΓΓ. ΨΙΝΙΩΤΗΣ

ΜΟΡΦΕΣ ΖΩΗΣ

Κυπαρίσσι χωρίς κλώνια

ΒΑΓΓΕΛΗ ΨΙΝΙΩΤΗ

Ψηλό κυπαρίσσι. Μπόι και σόι. Έχει τα όνειρά του και τους καημούς του. Χωρίς βλαστάρι για ν' ακουμπήσει τ' όνομά του. Κυπαρίσσι χωρίς κλώνια. Στι ίσκιό του αποκάτω δε θα παίζουν τα παιδάκια. Κι ούτε θα φτάσουν κυπαρισσόμυλα. Μήτε τις ρίζες του διακλαδίζει το δέντρο. Κάτω απ' το χαρωπό πρόσωπο, η φωτιά ανομβρίας σιγοκαίει τα σπλάχνα του. Αγαπάει με λαχτάρα τους νιους βλαστούς. Αποθευμά της καρδιάς του το παιδί. Στις μαύρες ώρες, τις

δικές του, σπατάλει βάλαμο. Ο πόθος του για το παιδί στέκεται στο βάθος του θεός και σ' ανοίγει δρόμους φωτεινούς για το παιδί σου. «Είναι ο μεγάλος σκοπός της ζωής σου...» φωνάζει. «Εγώ τι κερδίζω...». Βέβαια τι κερδίζουμε χωρίς ιδανικά; Ένα παιδί πόση χαρά θα σκόρπιζε στο ψηλό μας «Κυπαρίσσι»! Ποιος θα περάσει τους δρόμους που στρώνονται; Τι χρειάζονται τ' αυτιά χωρίς κλαφούρισμα; Πόση αξία θα είχε η ζωή χωρίς αγώνα κι αγωνία; Θάταν

συμπληρωμένο το έργο του Ζαλοκώστα χωρίς τα «παιδιά»; Ο εγκεφαλικός Παλαμάς δεν πλημμύρισε συναισθήματα στον «Τόφο» του; Η κορυφαία ποιήτρια Λιλή Ιακωβίδου θάγραφε την «Ανυδρή γη»;

Να γιορτάζεται η «Ημέρα του παιδιού» κι Εκείνος να μιλάει στα παιδιά του σχολείου για το «Παιδί»! Αλήθεια τι σκληρό να μένει κανείς έξω από το θαύμα της «δημιουργίας»; Συγκλονισμός της ψυχής. Ενεργηχία στο βάθος. Δάκρυ ή βουβό μοιρολόγι; Αγάπη και μίσος και μαζοχισμός. Λυγρές βεργούλες που μαστιγώνουν αλύπητα. Αυλακώνουν το σώμα, προχωρούν στους ιστούς. Σχίζουν την ψυχή. Και ανακούφιση να βρεί δεν μπορεί. Ας χύνει περάσσειο το δάκρυ. Είναι ξαλάφρωμα. Αλλά γιατί ζητάει σύμμαχο στον πόνο; Μα, πάλι, πόνος κλειστός στα φυλλοκάρδια πώς γίνεται να

